

[...]

Τα ματάκια μου κλειδώνω
και στην άβυσσο απολιέμαι
μάιδε φόβο, μάιδε πόνο
νιώθω πια και συλλογιέμαι
τι πολύ μακριά ξαμώνω,
πως η τύχη αν μας φυλάξει,
μοναχά ο οχτρός θ' αλλάξει!

Συνοπικά σχόλια στο ποιητικό έργο του Βάρναλη

10

Τα ποιήματα που δημοσιεύει ο Βάρναλης μέχρι το 1919 δεν είναι ποσοτικά –και ποιοτικά;– συγκρίσιμα με τα ποιήματα που παρουσιάζει στα ίδια χρόνια ο Σικελιανός. Σχετικά ολιγόστιχα, που δεν υποβάλλουν περισσότερα από όσα δηλώνουν εκτός από την ποιητικότητά τους. Όμως το μείζον ποίημα *Ο Προσανητής*, που δημοσιεύει στον *Μαύρο Γάτο* το 1919, αποτελούσε εξαίρεση. Ο συναγωνισμός, συνειδητός ή όχι, ήταν αισθητός. Ακόμα και ιδεολογικά η απόσταση των δύο ποιητικών οραματισμών σχεδόν μηδενίζεται.

Το ποίημα αρχίζει προλογικά με δύο οκτάστιχες στροφές για να απλωθεί ακατάσχετα. Διαλέγω σποραδικά στίχους από τα έντεκα τμήματά του.⁷

[...] Όσες φορές μεγάλοι ανάψαν ήλιοι
στον ανθρώπου την ψυχή (εκκλησιές οι λόγοι!).
διδάχος του λαού είτανε τα χείλη
και το παντοτεινό του μοιρολόγι.
Με το δικό του εσύρανε μαντήλι
Όμηρος, Σολωμός τ'αρχοντολόγι

7. Το ποίημα το έστειλε στον Γ. Σπαταλά συνοδευόμενο από επιστολή που άρχιζε ως εξής: «Σου το στέλνω, ακόμα νωπό. Τ' ονομάζω άσμα πρώτο. Καθαυτό είναι ένα είδος προίμιο, πρόσωπο του κύριου ποιήματος, μια δικαιολογία στα πεταχτά των πιστεών μου. [...]».

